

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Ønskes der fornyet udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til tredje behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Beskatning af kursgevinst og -tab på fremmed valuta).

(Lovforslag nr. 82. Fremsat 21/11 75. Første behandling 27/11 75. Betænkning 12/12 75).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Camre (S):

Der foreligger også til dette lovforslag en række ændringsforslag. Det væsentligste er det af ministeren og med tilslutning af flertallet stillede ændringsforslag om at medtage bankers og forsikringssekskabers gevinster og tab på det, man kunne kalde i behold værende valutamellemværender med udlandet, såvel tilgodehavender som gæld.

Desuden er der stillet nogle ændringsforslag af et par mindretal, dels af fremskridtspartiets medlemmer af udvalget, dels af det konservative folkepartis medlemmer. Begge disse ændringsforslag betyder reelt, at man giver lovens bestemmelser tilbagevirkende kraft, og det kan vi ikke godtage. Jeg skal anbefale at stemme for det af ministeren stillede ændringsforslag og imod mindretallenes.

Anders Andersen (V):

De 4 ændringsforslag, som foreligger, er af en sådan karakter, at vi vil stemme imod ændringsforslag nr. 1, 3 og 4, men stemme for det af ministeren stillede ændringsforslag nr. 2.

Den lovgivning, der nu gennemføres, er jo et længe næret ønske fra erhvervslivet, et ønske, som igennem årene er blevet forstærket ved den større og stadig stigende lånoptagning i udlandet, og det er derfor både vigtigt og rimeligt, at man nu gennemfører denne lovgivning, som giver mulighed for, at man kan fradrage tab og også derigennem blive beskattet af indtægt af ændringer på valutakurserne.

Det er klart, at en sådan lovgivning vil have både plusser og minusser alt efter, i hvilke valutaer man har optaget lån på det udenlandske område, men derfor må vi alligevel fra venstres side betragte det som værdifuldt, at man gennemfører dette lovforslag.

Jeg skal kun sige om ændringsforslag nr. 1, som er stillet af fremskridtspartiet, at det kan vi ikke tiltræde. Vi mener ikke, det er rimeligt at sætte en grænse ved de 10.000 kr. som foreslået; det kan give mange problemer også i forbindelse med administrationen af loven.

Det af de konservative stillede ændringsforslag, som betyder, at loven skulle have virkning også for hidtil gældende udenlandske lån, ville resultere i, at loven vil få tilbagevirkende kraft. Jeg er vidende om, at der også fra visse erhvervsorganisationer har været ønske om, at loven skulle have tilbagevirkende kraft. Vi mener ikke fra venstre, det vil være rimeligt. De lån, der hidtil har været optaget, har været optaget under gældende lovgivning, og det vil sige, at man i en sådan lånoptagning har taget hensyn til renteniveau og kursrisiko. Hvis man så kom og gennemførte en lov med tilbagevirkende kraft, ville de forudsætninger, der lå til grund, de overvejelser, man har haft med hensyn til lånoptagningen, pludselig skulle vurderes ud fra et andet synspunkt. Der vil være nogle, der så vil komme til at betale, og der vil måske være andre, der nok kunne få en gevinst af det, men det kan efter vores opfattelse ikke være saglig korrekt at gennemføre en lov, der har disse konsekvenser.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Glistrup (FP):

Rundt omkring i de danske småbysamfund er der i de sidste 5-6 år opstået mange

[Glistrup.]

nye arbejdspladser, som er blevet finansieret ved, at der har skullet bygges, der har skullet skaffes maskinpark og penge til driftskapital osv. Den lokale bank har med den pengepolitik, der har været ført her i landet, i masser af tilfælde måttet sige til manden, der skulle til at etablere sig: beklager, vi kan ikke yde dig lån, du må søge et finanslån i schweiziske banker, eller hvor det nu har været. Det har simpelt hen været nødvendigt for at modbalancere det solderi, som dette folketing har iværksat ved at køre på hele det store udlandsunderskud, som har præget disse år.

De mennesker, der således har lånt, skal vi sige 1,5 mill. kr. nede i Schweiz til at kunne klare oprettelsen af de arbejdspladser, der kan være helt afgørende for det pågældende småbysamfunds videre trivsel både med direkte beskæftigelse og med underleverandører, og hvad det ellers giver anledning til af aktivitet, skal efter de nu gældende regler, hvis kronen bliver devalueret i forhold til schweizerfrancen med måske 40-50 pct., ikke tilbagebetale 1,5 mill. kr., men måske i stedet for 2 mill. kr. eller 2,5 mill. kr. alt efter, hvordan nedskrivningen bliver. Dette ekstra tab på denne million, eller hvad der kan blive tale om, kan ikke fradrages efter gældende regler, og der skal med andre ord tjenes 3 mill. kr. for at kunne klare tilbagebetalingen.

Det vil mange af disse virksomheder ikke kunne klare. Resultatet bliver, at de går nedentom og hjem, og at altså arbejdspladserne forsvinder. Det vil også være noget, der vil være meget udbredt inden for fiskerierhvervet og forskellige andre grupper af erhvervsdrivende, der har etableret sig i de senere år, og det skyldes udelukkende den dårlige valutapolitik, der er ført. Det er noget, som man kunne råde bod på, hvis man vedtog ændringsforslag nr. 3 eller ændringsforslag nr. 4, således at man ikke kommer i den situation.

Nu siger meget skuffende hr. Anders Andersen, at det vil han ikke være med til, fordi de pågældende mennesker har taget hensyn til det, når de har valgt at tage udenlandske finanslån. Ja men hr. Anders Andersen må jo da være klar over, at når de mennesker har taget udenlandske finanslån, så er det af én eneste grund, nemlig at det

danske pengesystem ikke har kunnet give dem pengene. Det er ikke noget, de pågældende har kunnet tage i beregning, at der ville komme en ødsleregering som den, der tegnes økonomisk af hr. Per Hækkerup og den nuværende finansminister, eller at der ville komme en inflation som den, vi havde under den gamle regering, at der ville komme en oliekrise osv. Det er derfor helt forkert at sige, at de mennesker, der optog disse lån i 1971, eller hvornår de er optaget, må være forberedt på, at de selv uden skattefradragsret skulle bære de devaluerings-tab, der kan blive tale om. Derfor holder betragtningen fra hr. Anders Andersens side ikke.

Der er stillet 2 ændringsforslag herom, både nr. 3 og nr. 4, og det er fra fremskridtspartiets side, der er forslagsstiller vedrørende nr. 4, med den baggrund, som skatteministeren angav ved første behandling, at man skulle beskytte de mennesker, der fik en valutagevinst, som de havde regnet med. Derfor har vi afpasset vort forslag sådan, at vi troede, at socialdemokratiet kunne stemme for det, og derfor var det skuffende at høre på socialdemokratiets ordfører, at det ikke ville blive tilfældet.

Før jeg forlader disse ændringsforslag, skal jeg lige nævne, at man i udvalget har været enig om, at ændringsforslag nr. 4 må betragtes som det mest vidtgående og altså sættes under afstemning før ændringsforslag nr. 3 uanset den nummerering, der har fundet sted. Jeg henstiller stærkt, at det også finder sted, idet det for fremskridtspartiets stemmeafgivning er af betydning, at vi får vort eget forslag til afstemning i første omgang.

Den anden gruppe ting, som er fremme her, det er ændringsforslag nr. 1, og dér var i hvert tilfælde hr. Anders Andersens indvending ikke holdbar. Ændringsforslag nr. 1 går netop ud på, at man undgår administrationsbesværet i de mange småsager ved at sige, at årets nettobeløb skal overstige 10.000 kr. Så vil man få en række sager, hvor det reelt ikke spiller nogen rolle; det skal simpelt hen ud af vagten uden nogen administration, mens derimod regeringens forslag er meget mere administrationskrævende af to grunde, både fordi man tager de mennesker med, der kun har småbeløb, og det er selvfølgelig de fleste, 800 kr. eller

[Glistrup.]

1.700 kr. som kursbevægelsen året igennem, og fordi regeringens forslag forudsætter, at man kan sondre imellem forretningsmæssig gæld og privat gæld. Her er jo den store fælde i dette forslag, at hvis man ikke vedtager fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 1, men stemmer for den af regeringen foretagne udformning, så har man dermed godtaget, at man ved gældsposter kan sondre imellem forretningsmæssige gældsposter og private gældsposter. Der vil derfor ikke være nogen som helst tvivl om, at med den standende debat om angreb på rentefradragsretten vil den stemmeafgivning, som f. eks. venstre eller de konservative eller de radikale, hvem der kan være tale om, afgiver, blive trukket frem i den senere debat, for så har de jo godkendt, at der kan sondres mellem de to ting, hvad der vitterlig ikke kan.

Det vil volde en vældig bunke administrative besværligheder, og det vil i den grad forurene den offentlige debat fremover vedrørende rentefradragsretten, hvis vi virkelig skal opleve nu om et øjeblik ved afstemningerne vedrørende ændringsforslag nr. 1 at se f. eks. venstre, som hr. Anders Andersen antydede, eller de konservative, som det har været antydet under folketingsforhandlingerne, stemme imod ændringsforslag nr. 1 og dermed godtage, at man kan gennemføre den af ministeren i forslaget anførte sontring. Det kan man ikke, og der er ingen grund til at stille sig i en sådan position, at man bilder sig ind fra venstres og de konservatives, og hvis side der i øvrigt bliver tale om, at man kan ophæve tyngdeloven. Derfor vil jeg anbefale, at man også stemmer for ændringsforslag nr. 1.

Stetter (KF):

Industrirådet og Provinshandelskammeret har rettet henvendelse til folketingsudvalget og gjort opmærksom på, at den i lovforslaget indeholdte ordning ikke omfatter gælden på finanslån optaget tidligere end den 1. januar 1976. Industrirådet skriver bl. a., at de eksisterende finanslån er optaget under ganske samme usikkerhed og risici som nye finanslån, og der vil derfor ligge et beklageligt mål af vilkårlighed i at holde de eksisterende lån uden for lovforslaget.

Endvidere siger man i denne skrivelse til

folketingsudvalget, hvor venstre jo som bekendt også er repræsenteret, at det afgørende hensyn må være den i bemærkningerne til lovforslaget fremhævede uforudsigelighed af valutakurserne, som er særlig stor for lange lån. Vi er ganske enige med Industrirådet og Provinshandelskammeret i denne betragtning.

Man siger endvidere:

„De erhvervsvirksomheder, som med deres løbende finanslån gennem de senere år har medvirket til dækningen af landets store valutabehov, bør efter lovens ikrafttræden være sidestillet med andre virksomheder i henseende til begrænsningen af kursrisici på fremmed valuta. I modsat fald vil disse virksomheder leve med en betydelig utryghed, hvilket vil svække tilbøjeligheden til at foretage de nyinvesteringer, der også samfundsmæssigt er brug for.“

Den konservative gruppe er enig med Provinshandelskammeret og med Industrirådet, og derfor har vi stillet ændringsforslaget under nr. 3, som medfører, at de eksisterende finanslån kommer ind under ordningen. Jeg appellerer til folketingets partier om at stemme ja til dette ændringsforslag.

Jeg er dybt skuffet over at høre, at venstre har besluttet sig til at stemme imod. Det skulle være med den begrundelse, at denne ordning så vil have tilbagevirkende kraft, blev der sagt fra hr. Anders Andersens side. Det er jo en formel betragtning. De afdrag, som forfalder efter den 1. januar, ville komme ind under ordningen, og her er der jo ikke tale om tilbagevirkende kraft. Der er ingen danske virksomheder, som har som hovedopgave at spekulere i udenlandsk valuta. Det er en helt forkert betragtning. De danske virksomheder, som har været nødsaget til at optage lån, er blevet afvist hos danske banker også i den tid, hvor hr. Anders Andersen var finansminister, og er blevet nødsaget til at gå ud på det udenlandske kapitalmarked for at optage lån. Det er jo sagen. Og der er ikke nogen af disse virksomheder, der har spekuleret i valutakursændringer med henblik på eventuelt at opnå gevinster på dette punkt.

Det er en helt fejlagtig fremstilling fra hr. Anders Andersens side, og jeg beklager dybt, at partiet venstre har indtaget den holdning, man har, således at det ikke lykkes at få dette igennem. Jeg må sige, at efter-

[Støtter.]

hånden kan man ikke rigtig se, hvor det liberale alternativ er henne.

Jeg opfordrer stadig væk folketingets partier til at stemme for ændringsforslaget under nr. 3, således at de eksisterende finanslån optaget før 1. januar 1976 kommer med i denne ordning.

Ømann (SF):

Jeg kunne naturligvis notere mig med tilfredshed, at dette lovforslag, når det vedtages, knæsetter sondringen mellem renter af privat gæld og renter af erhvervsmæssig gæld, så vidt som renterne helt kan paralleliseres med kursgevinst og kurstab. Men denne lykkelige eventualitet kan ikke få os til at stemme for forslaget og kan ikke få os til at stemme for de her diskutererede ændringsforslag.

Det er jo meningen, at dette forslag skal fremme optagelsen af udenlandske privatlån. Man skal fritage for risici. Nu i morgen skal vi have finanslovdebater, og så skulle det undre mig meget, om der ikke var nogle, der kom og sagde, at den store portefølje, som private danske har i form af, at de har optaget lån i udenlandske valutaer, er en meget stor hindring for, at vi kan føre en selvstændig rentepolitik her i landet. Altså på den ene side siger man, at det er ulykkeligt med de store privat optagne lån. På den anden side siger man: ja men vi skal fremme, at disse lån optages.

Jeg vil gerne efterlyse logikken i en sådan politik eller i hvert fald have lov til at fremhæve hykleriet.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi har fremført adskillige gange, også i dette ting, at vi ønskede en lovgivning på dette område, sådan at valutatab og valutagevinst på lån i udlandet kunne gå over driften i stedet for over formuen. Nu ligger der altså et forslag her, som imødekommer disse synspunkter, som vi som sagt gentagne gange har fremført både i og uden for dette ting. Og når ministeren er fremkommet med sit forslag, må jeg sige nok engang i dag, at så skal han i al fald ikke fra vor side høste utak for, at han imødekommer vores synspunkter. Jeg må i den forbindelse erindre om, at vi ved forhandlinger tidligere

netop fik ministeren til at nedsætte et udvalg, som skulle undersøge mulighederne. Efter at dette havde barslet, var ministeren ikke sen til at fremsætte forslaget, og det synes jeg vi har grund til fra vor side i alt fald at sige ministeren tak for.

På den anden side imødekommer det jo ikke helt vore ønsker; det ved ministeren også udmærket at det ikke gør. Jeg synes, det er særdeles irrelevant, når de konservative, som ingen sinde i denne sal og uden for denne sal har ønsket at røre ved dette problem, nu fremkommer med en så gigantisk overbudspolitik, jeg havde nær sagt: som på visse områder kan være — ja, det må jeg indrømme — høstet i vores andegård, ganske vist under ganske andre forudsætninger end dem, som her fremføres. Vi har hele tiden fremført, at vi ønskede, at man kunne tage de eksisterende lån med i dette. Men én ting må man notere sig i dette ting, og det er de politiske muligheder og ikke bare det at vifte med flaget og sige, at det ønsker vi, og kan vi ikke få det, så vil vi ikke være med. Vi har fra kristeligt folkepartis side noteret os disse muligheder, hvad vi kunne nå på dette område, og derfor finder vi det lidt irrelevant, at de konservative nu vil høste laurbær på det, som vi faktisk tidligere har fremsat som vore ønsker på dette område.

Altså er vi ikke helt tilfreds med det, som vi nåede, men vi må notere, at det var det politisk mulige, og det accepterer vi. Vi ønsker ikke at være med til at provokere så meget, at vi skulle ødelægge de ting, som vi her har fået igennem. Jeg må måske her bruge hr. Glistrups ord i anden forbindelse, men om samme forslag: lad os nu ikke tabe denne sag på gulvet ved at være for udfordrende. Det har vi lagt os på sinde, og derfor er vi gået med i dette flertal her og har prøvet på at fremskaffe dette flertal, som kunne gennemføre forslaget, som det nu ligger.

Derfor må jeg sige, om end vi i princippet kan være enige med de konservative om ændringsforslaget — det skulle ikke være så mærkeligt, eftersom jeg i tidligere tider har fremsat dette forslag — at ud fra de politiske betragtninger må vi modsætte os disse ændringsforslag såvel fra de konservative som fra fremskridtpartiet.

[Arne Bjerregaard.]

Med dette skal jeg anbefale, at vi lader forslaget få en let gang, så vi også kan få dette forslag vedtaget inden jul.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Vi oplevede jo igen ved denne behandling, hvordan hr. Glistrup benytter lejligheden til at rakke ned på dette folketing, som han selv er medlem af.

Jeg skal ikke bevæge mig ind i nogen argumentation på dette område, men vil gerne gøre en enkelt bemærkning til hr. Glistrup. Det skal være den, at der er ingen som helst grund til eller grundlag for ved behandlingen af dette forslag at forsøge at skabe en debat omkring muligheden for at sondre mellem private og erhvervsmæssige renter. Den debat skal vi nok få her i folketinget. Det er der ingen grund til på grundlag af det foreliggende forslag, for, som i hvert fald hele skatte- og afgiftsudvalget ved, så vil denne sondring mellem de erhvervsmæssige og private engagementer i denne henseende blive baseret på anmeldelserne til Nationalbanken, og jeg går selvfølgelig ud fra, at de anmeldelser, de oplysninger, der tilgår Nationalbanken, er korrekte, men det er ikke forudset, at man her skal følge pengene ud i praktisk anvendelse.

Det andet punkt, jeg godt vil gøre en bemærkning om, er spørgsmålet om finanslånene, der er optaget før den 1. januar 1976. Det er ikke så enkelt, som hr. Glistrup og i nogen grad også hr. Stetter ligesom vil gøre det til, at man ikke har haft nogen valgmuligheder, at man har været nødt til at tage en bestemt valuta. Det kan forekomme i nogle tilfælde, men det forekommer i lige så mange tilfælde, at der har været en mulighed for at disponere og beslutte, om man ville tage sit engagement i en svagere valuta som f. eks. pund sterling eller en stærk valuta som f. eks. schweizerfranc. Hvis man har været inde i sådan en valgsituation, så er der jo nogle ting, der står over for hinanden. Der er muligheden for at tage den svagere valuta med en høj rente og med en lav risiko for kursstigning og altså en mulighed for gevinst. Der er den anden mulighed at tage et lån i en stærkere valuta til lav rente, men også med en større risiko for kursstigning, således som det jo har været

en barsk realitet, hvis vi f. eks. ser på schweizerfrancs.

Derfor kan man ikke gennemføre denne lovgivning for de finanslån, der er optaget forud for den 1. januar 1976, uden at vi foretager nogle ændringer i de forhold, som virksomhederne har kunnet være i stand til i hvert fald at tage som udgangspunkt for deres dispositioner. Det er klart, at virksomhederne ikke endeligt kunne vide, hvor det ville havne, men de har i hvert fald kunnet disponere ud fra de gældende regler på dette område. Derfor er jeg meget enig med hr. Arne Bjerregaard i betragtningerne om, at nu får vi gennemført dette lovforslag, nu får vi disse ændrede regler, der gør, at der er en større grad af sikkerhed i disse dispositioner.

Jeg står en lille smule uforstående over for hr. Stetters bemærkninger om, at den omstændighed, at vi ikke tager de finanslån, der er optaget før den 1. januar, med, skulle svække tilbøjeligheden til nyinvesteringer, fordi man vel som hovedregel må gå ud fra, at nyinvesteringer skal finansieres med lån, der skal optages. Da vil alle nye lån jo komme i betragtning, hvis det er lån optaget i udlandet, i forhold til det forslag, vi har til behandling her på nuværende tidspunkt.

Jeg skal derfor anbefale at stemme de ændringsforslag, der er stillet af mindretallet, ned.

Stetter (KF):

Jeg må sige til ministeren for skatter og afgifter, at de virksomheder, som skal investere, og som har lånt i udlandet ved hjælp af finanslån før den 1. januar 1976, for fremtiden jo selv skal sørge for at dække de tab, de eventuelt får, og som følge deraf bliver der mindre risikovillig kapital til at investere for. Det er ræsonnementet. Langt de færreste virksomheder har været i en valgmulighed med hensyn til, i hvilken valuta de ville optage disse lån.

Her er jeg altså aldeles uenig med ministeren. Det er der ikke noget at gøre ved.

Så lyttede jeg med undren til hr. Arne Bjerregaards tale. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem, om det har undgået hans opmærksomhed, at dette forslag er fremsat af ministeren for skatter og afgifter, og jeg går ud fra, at når ministeren fremsætter et sådant forslag, så ønsker han det også gennemført.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det er klart, at når ministeren fremsætter et forslag, ønsker han det gennemført, men det har vel heller ikke undgået det ærede medlem hr. Stetters opmærksomhed, at jeg sagde, at på vores foranledning havde ministeren fremsat dette forslag. Derfor ville vi ikke være med til at stille så store fordringer til det, der allerede lå, at vi kunne foranledige, at ministeren i alt fald kunne få den tanke, at så må vi hellere trække det tilbage, for når de ikke er tilfreds med den hånd, der bliver udstrakt, uden at de skal sluge hele armen, så må man hellere lade være med at række dem en hånd.

Det har været vores intentioner med dette, og det var dette, vi politisk måtte notere. Vi måtte også politisk notere, at venstre ikke ønskede at gå videre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 103 stemmer mod 23.

Ændringsforslag nr. 2
vedtoges med 90 stemmer mod 37.

§ 1
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4
forkastedes med 103 stemmer mod 23.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes med 99 stemmer mod 27; 1 medlem stemte hverken for eller imod.

§ 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Førmanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af skattekontrolloven. (Ændringer vedrørende pengeinstitutter m. fl.s oplysningspligt).

(Lovforslag nr. 78. Fremsat 13/11 75. Første behandling 27/11 75. Betænkning 12/12 75).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Grünbaum (S):

Selv om jeg må beklage, at det ikke denne gang lykkedes at opnå det brede flertal for en ændring af skattekontrolloven, vil jeg dog erklære mig tilfreds med, at det trods alt var muligt at opnå tilslutning foruden fra socialdemokratiet naturligvis også fra de radikale, fra kristeligt folkeparti og fra centrum-demokraterne til en gennemførelse af den vigtigste del af ministerens forslag, nemlig forslaget om, at skattemyndighederne efter ligningsrådets bestemmelse nu skal være berettiget til på stedet at foretage skattemæssig kontrol med såvel navngivne som unavngivne personer ved en gennemgang af materialet ude i bankerne, i sparekasserne, andelskasserne og også hos bankierer og vekselere. Det er altså det, der nu står tilbage, og som efter min mening er det absolut vigtigste i det forslag, ministeren fremsatte.

Det tydeliggøres nu ved ændringsforslag nr. 4 fra ministeren, at hans forslag, således som han også oplyste det under førstebehandlingen, ikke drejer sig om en løbende, generel kontrol med indskud i pengeinstitutterne, men om en stikprøvekontrol, idet dette ord jo nu indføres i selve lovtæksten.

Endvidere præciseres det ligeledes ved en ændring af selve lovtæksten, at skattemyndighedernes gennemgang af materialet skal ske i samarbejde med de pågældende pengeinstitutter, og det udtales yderligere i be-